

Arrest

nr. 313 893 van 3 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN-BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2024.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, als moeder van een Spaanse onderdaan, dhr. K.S.A.

1.2. Op 19 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid / 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met haar Spaanse zoon K.S.A. (...) ((...)) in toepassing van art. 40bis of artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 (niet gespecificeerd op de bijlage 19ter). Betrokkene vraagt de gezinshereniging aan in de hoedanigheid van ander familielid — ten laste of deel uitmakend van het gezin. Gelet op de gekozen hoedanigheid en gelet op de vorige weigeringsbeslissing dd. 28.03.2023 waarin werd bevonden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wenst betrokkene wellicht bij huidige aanvraag toepassing te genieten van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt: Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt voor de andere familieleden — ten laste of deel uitmakend van het gezin dat: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 gaat verder: § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Ter staving van de bovengenoemde voorwaarden legt betrokkene volgende stukken voor.

- *Negatieve verklaring van gepensioneerde dd. 10.06.2023 uitgaande van de Spaanse autoriteiten dewelke stellen niet ingeschreven is als gepensioneerde die sociale zekerheid of andere overheidspensioenen ontvangt. Betrokkene staat evenmin in het register van sociale uitkeringen van de overheid ingeschreven als ontvanger van eender welke uitkering.*
- *arbeidscontracten en loonfiches op naam van K.S.A. (...) + voorstel vereenvoudigde aangifte van inkomstenjaar 2022*
- *huwelijksakte van betrokkene + overlijdensakte van haar echtgenoot + attest waaruit blijkt dat betrokkene niet hertrouwd is na het overlijden van haar echtgenoot*
- *document met de titel 'Informatie uit het eigendomsregister' waarin is opgenomen dat betrokkene geen huidige eigendommen op haar naam heeft ingeschreven*
- *Spaanse verblijfskaart op naam van betrokkene geldig tot 12.09.2023*
- *bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister Valencia dd. 29.05.2023 op naam van referentiepersoon, waaruit onder andere blijkt dat betrokkene sinds 26.02.2018 op hetzelfde adres staat ingeschreven als referentiepersoon*
- *brief gericht aan betrokkene te Valencia van het ministerie van arbeid en sociale economie waaruit blijkt dat mevrouw geen werkloosheidsuitkering of subsidie ontvangt op de datum van het opstellen van de brief dd. 10.06.2023*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, noch blijkt afdoende dat betrokkene van in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Wat betreft het aspect deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst, dient vooreerst opgemerkt te worden dat referentiepersoon sedert 20.06.2019 onafgebroken in België verblijft. Betrokkene diende echter pas haar eerste aanvraag gezinshereniging in op 4.10.2022. Dit betreft ruim 3 jaar later dan het moment waarop referentiepersoon zich in België kwam vestigen. De vaststelling van de Spaanse autoriteiten dewelke stellen dat referentiepersoon en betrokkene tot op 29.05.2023 nog steeds woonachtig zijn op hetzelfde adres in Spanje is merkwaardig, gelet het niet overeenkomt met de feitelijke bevindingen van het administratief dossier. Hoe dan ook, voorafgaand aan de vestiging van de referentiepersoon in België verbleven betrokkene en referentiepersoon kennelijk van 26.02.2018 tot

20.06.2019 (cfr. datum vestiging in België) wel op het zelfde adres. Dit is echter niet afdoend recent om te kunnen worden aanvaard in huidige procedure gezinshereniging. Het dient weldegelijk te gaan om het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon direct voorafgaand aan de komst naar België en de aanvraag/aanvragen gezinshereniging. Kortom, betrokkene toont niet afdoend aan dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Wat betreft het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat in de voorgaande weigeringsbeslissing dd. 28.03.2023 reeds werd vastgesteld dat betrokkene recht had op een basisinkomen in Spanje, mogelijks een vorm van sociale bijstand. Betrokkene voegde toen echter geen bewijs toe van het bedrag dat zij ontving in Spanje als minimuminkomensuitkering. Hierdoor kon niet worden ingeschat in hoeverre betrokkene al dan niet aangewezen was op de steun die zij kreeg van haar zoon uit België om in het levensonderhoud te voorzien.

Bij huidige aanvraag komt betrokkene niet tegemoet aan de gestelde bezwaren. Hoewel zij geactualiseerde documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij actueel geen pensioen, werkloosheidsuitkering of enige andere overheidssteun krijgt, zijn deze echter niet relevant net omdat ze gaan over de tegenwoordige tijd op het moment dat betrokkene al geruime tijd in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk aan te nemen dat zij niet langer overheidssteun geniet in Spanje wanneer ze niet langer in Spanje verblijft. Betrokkene laat bij huidige aanvraag na te verduidelijken wat het precieze bedrag was dat zij ontving als minimuminkomensuitkering wanneer zij nog daadwerkelijk in Spanje verbleef. Hierdoor kan wederom niet ingeschat worden of betrokkene aangewezen was op de geldsommen die zij verkreeg vanuit het buitenland om in het levensonderhoud te voorzien.

Geen van de overige documenten doen afbreuk aan de genoemde vaststellingen.

Kortom, de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon van in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België is niet afdoend aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene in het verleden in Spanje en opnieuw sedert oktober 2022 tot op heden in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht in haar synthesesamenvatting haar eerste middel toe als volgt:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoekster naar hetgeen uiteengezet is in haar inleidend verzoekschrift.

Verzoekster wenst het volgende te repliceren op de nota met opmerkingen van verweerster.

Verweerster blijft bij haar standpunt en herhaalt wat zij in haar bestreden beslissing heeft opgenomen, echter negeert zij de argumenten en de uitgebreide bespreking van de stukken in het verzoekschrift.

Verzoekster blijft erbij dat verweerster een magere poging heeft ondernomen om de bestreden beslissing te motiveren en dit wordt ook niet rechtgezet in haar nota met opmerkingen.

De stukken van verzoekster tonen ontegensprekelijk aan dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het verleden voor haar komst naar België en nadien na het vertrek van haar zoon is zij ten laste gebleven. In ieder geval is bewezen door middel van de uitgebreide stukkenbundel dat verzoekster ontegensprekelijk een gezinscel vormde met het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt hierbij dat zij een zeer uitgebreide stukkenbundel heeft neergelegd met toelichting bij verweerster en deze stukkenbundel werd ook aan uw Raad overgemaakt.

Verzoekster wenst naar aanleiding van de nota met opmerkingen nogmaals de nadruk te leggen op de bewijzen bij uitstek die uitdrukkelijk aantonen dat verzoekster vlak voor haar komst naar België een gezinscel vormde met haar zoon en effectief te zijne laste was:

- Spaanse ID-kaarten van zowel verzoekster als de referentiepersoon met nummer 26637056C (stuk 2) – dit officieel document bij uitstek stelt dat verzoekster op basis van haar zoon in Spanje geregistreerd staat. Verweerster heeft dit document ontvangen – bewijze de bijlage 19ter maar verweerster negeert de waarde van dit document hoewel toegelicht door verzoekster.

Verweerster motiveert niet waarom aan deze Spaanse ID kaart met dezelfde referentie geen waarde wordt gehecht – het ultieme bewijsstuk. Ook in haar nota met opmerkingen wordt dit argument niet weerlegt.

Verweerster geeft een eigen invulling van hoe de feiten hebben plaatsgevonden. Verzoekster heeft een heel duidelijke weergave gedaan zowel bij haar aanvraag verblijf voor meer dan drie maanden als in haar verzoekschrift, verzoekster herhaalt hier dat zij samen met de echtgenote van de referentiepersoon – haar schoondochter – en de kleinkinderen in Spanje is achter gebleven terwijl de referentiepersoon het gezin samen onderhield vanuit België. De referentiepersoon zorgde dus voor zijn echtgenote, zijn kinderen en zijn eigen moeder die 1 gezinscel uitmaakten in het land van herkomst. Dit werd ook met verschillende stukken aangetoond maar verweerster heeft deze stukken gewoon genegeerd. Verzoekster heeft volgende stukken ter staving van de situatie overgemaakt aan verweerster

- Aanvraag van de gezinshereniging naar België van de ganse gezinscel, bestaande uit:

o Verzoekster

o Schoondochter

o Kleinkinderen van de referentiepersoon

- Adres inschrijving van het gezin samen met verzoekster – getuigschriften van woonst

- Samenstelling van het gezin waarop zowel verzoekster als de schoondochter (vrouw van referentiepersoon) als de kleinkinderen vermeld staan

- Ziekteverzekering van verzoekster in het land van herkomst met bankgegevens van de referentiepersoon en ook zo aangeduid door de referentiepersoon

- Eigendomsattest van de referentiepersoon waarop ook verzoekster ingeschreven staat

- Vliegtickets van verzoekster met bankgegevens referentiepersoon

- Tal van onverschrijvingen van gelden naar het land van herkomst voor het ganse gezin waarvan verzoekster ook deel uitmaakt – met de uitdrukkelijke vermelding “alimentatie voor N.S. (...)”

- Betalingen van telefoonrekeningen van verzoekster door de referentiepersoon – bewijs toegevoegde bankgegevens van de referentiepersoon in het land van herkomst vlak voor de komst naar België

- Betalingen openbaar vervoer van verzoekster door de referentiepersoon VAN DE LAATSTE 3 JAAR VOOR de aanvraag gezinshereniging

Dit zijn een aantal van de overgemaakte stukken aan verweerster waarvan geen motivatie te vinden is in de bestreden beslissing en ook in de nota met opmerking worden deze stukken niet ernstig genomen. Deze stukken tonen ontegensprekelijk aan dat verzoekster wel degelijk deel uitmaakte van het gezin voorafgaand aan de komst naar België. Verzoekster heeft met tal van bewijzen aangetoond dat zij inwoonde bij de referentiepersoon, samen met zijn echtgenote en de kleinkinderen.

Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon stelt verweerster dat verzoekster een basisinkomen zou hebben gehad in Spanje hetgeen manifest onjuist is. Verweerster leest de aan haar overgemaakte stukken foutief. Verzoekster heeft verweerster stukken overgemaakt waarin het gezin van de referentiepersoon een soort van kinderbijslaguitkering krijgen, deze komt op naam van alle leden van het gezin. In de nota met opmerkingen van verweerster wordt als enige weerlegging van dit stuk aangehaald dat er geen bedrag op staat. Dit is onvoldoende om deze bewijsstukken te negeren.

Daarnaast bezorgt verzoekster tal van bewijzen dewelke aantonen dat verzoekster vlak voor zij naar België kwam over:

- Geen enkel inkomen beschikt*
- Geen enkel onroerend goed*

De enige persoon van wie verzoekster afhankelijk was in Spanje was haar zoon/de referentiepersoon. Zij was enkel en alleen op hem aangewezen en kreeg op geen enkele andere manier inkomen uit andere bronnen. Verweerster negeert het negatief attest pensioen en negeert het negatief attest sociale uitkeringen overgemaakt door verzoekster.

Verzoekster heeft op een zeer actieve wijze haar dossier gedocumenteerd, toegelicht en geactualiseerd aan verweerster, bewijze het administratief dossier.

Zoals hierboven omstandig uiteengezet heeft verzoekster alle stukken overgemaakt aan verweerster om aan te tonen dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Verweerster heeft het geheel van de aan haar overgemaakte documenten vanuit een fout perspectief benaderd en er haar verhaal van gemaakt als zou verzoekster niet ten laste zijn van haar zoon terwijl uit het dossier heel duidelijk blijkt dat de referentiepersoon voor zijn moeder heeft gezorgd in het land van herkomst en nadien hier in België waar hij zijn domicilieadres heeft.

Verweerster stelt dat het gegeven dat verzoekster en de referentiepersoon samen op 1 adres wonen niet aantoonst dat verzoekster ten laste is van haar zoon was/is. Dit is ook een bewering die manifest onjuist is. Wie gaat er anders voor een moeder die bij haar zoon inwoont zorgen dan de zoon zelf. Wie anders kan verzoekster onderhouden dan de zoon zelf? Verzoekster wenst dit gegeven graag te begrijpen maar blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Verzoekster slaapt, eet, wast zichzelf bij haar zoon die haar onderdak, voeding en sanitair ter beschikking stelt. Dit is de situatie in België nu en was ook zo in het land van herkomst. Er is een ontegensprekelijke afhankelijkheidsband, onderhoudsband tussen verzoekster en haar zoonreferentiepersoon. Verweersters motivering blijft vaag en houdt algemene formuleringen in en motiveert niet de concrete situatie zoals die in feite en in rechte is.

Verzoekster heeft afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij zowel in het land van herkomst als in België onderhouden wordt door haar zoon-referentiepersoon.

De bestreden beslissing is een duidelijke negatie van alle overgemaakte stukken.

In deze blijft verweerster absoluut in gebreke en schendt zij in rechte en in feite de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig.

De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en ook niet redelijk.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig"

3.2. In haar synthesememorie stelt de verzoekende partij dat in ieder geval door middel van de uitgebreide stukkenbundel bewezen is dat zij ontegensprekelijk een gezinscel vormde met het gezin van de referentiepersoon, dat zij deze stukkenbundel heeft neergelegd met toelichting bij de verwerende partij, dat de verwerende partij een eigen invulling heeft gegeven hoe de feiten hebben plaatsgevonden, dat zij samen met de echtgenote van de referentiepersoon, haar schoondochter, en kleinkinderen in Spanje is achtergebleven terwijl de referentiepersoon het gezin samen onderhield vanuit België. Zij verduidelijkt dat de referentiepersoon aldus zorgde voor diens echtgenote en kinderen alsook zijn eigen moeder, de verzoekende partij, die één gezinscel uitmaakten in het land van herkomst, dat dit ook met verschillende stukken werd aangetoond en de verwerende partij dit gewoon genegeerd heeft, dat van de overgelegde stukken geen motivering terug te vinden is in de bestreden beslissing en ook in de verweernota deze stukken niet ernstig genomen worden, dat deze stukken ontegensprekelijk aantonen dat zij wel degelijk deel uitmaakte van het

gezin voorafgaand aan de komst naar België, dat zij met tal van bewijzen aantoonde dat zij inwoonde bij de referentiepersoon, samen met diens echtgenote en de kleinkinderen.

3.3. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Gelet op het betoog van de verzoekende partij, rijst de vraag of de verwerende partij op basis van de *in casu* voorliggende gegevens, rechtsgeldig kon besluiten dat de verzoekende partij ‘geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon’ in de zin van (oud) artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat het *“dient (...) te gaan om het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon direct voorafgaand aan de komst naar België en de aanvraag/aanvragen gezinshereniging”* en de verzoekende partij niet afdoende aantoonde *“dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”* daar het verblijven van 26 februari 2018 tot 20 juni 2019 op hetzelfde adres in Spanje als de referentiepersoon, niet afdoende recent is om te kunnen worden aanvaard.

3.5. De Raad merkt op dat de begrippen *“in het land van herkomst (...) deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet geheel overeenstemmen met de bewoordingen uit artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Desalniettemin vormt artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG (zie MvT bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Omwille van de verplichting voor de lidstaten om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28) en de verplichting om, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie door het Hof van Justitie, dient te worden nagegaan of de toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet *in casu* verenigbaar is met het Unierecht en de uitlegging die het Hof van Justitie aan de toepasselijke bepalingen heeft gegeven (zie HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, moeten dus tot doel hebben te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), in het bijzonder naar volgende paragrafen van dit arrest:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG tot doel heeft “de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” waarbij het gastland bij de beoordeling van de aanvraag van een ander familielid “rekening houdt met relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.” Uit artikel 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38/EG blijkt immers: “Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

De voorwaarde van het “deel uitmaken van het gezin van de burger” moet in het licht van artikel 8 van het EVRM geïnterpreteerd worden (zie ook conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, overwegingen 36, 37, 70 e.v.).

Zoals de advocaat-generaal Y. Bot in zijn conclusie stelde, moet worden nagegaan of de weigering van de verblijfsvergunning een aantasting inhoudt van het recht op gezinsleven van de referentiepersoon (overweging 78).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige

kinderen worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Voor wat betreft het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie kan tot slot ook nog worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip 'andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet' slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het 'ander familielid', om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na de verwerving van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de stukken die de verzoekende partij heeft gevoegd bij haar aanvraag, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij overleed op 11 februari 2018, dat de verzoekende partij een verblijfskaart heeft gekregen in Spanje geldig tot 12 september 2023 met vermelding "(...) *motivo de concesión FAMILIAR CIUDADANO DE LA UNION*" en zij sinds 26 februari 2018 is ingeschreven in het bevolkingsregister in Spanje.

Uit het bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van Valencia van 29 mei 2023 op naam van de referentiepersoon waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij sinds 26 februari 2018 ingeschreven staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Uit dit document blijkt eveneens dat de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon op dit adres ingeschreven staan.

Voorts blijkt dat de referentiepersoon sinds 20 juni 2019 gevestigd is in België.

Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij blijkt ook dat de referentiepersoon na 20 juni 2019 bepaalde kosten voor de verzoekende partij voldeed alsook dat de referentiepersoon na die datum aan zijn echtgenote en zijn moeder, de verzoekende partij, meermaals geld overmaakte.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij, samen met de echtgenote van de referentiepersoon, haar schoondochter, en kleinkinderen in Spanje is achtergebleven terwijl de referentiepersoon het gezin samen onderhield vanuit België, dat zij met diens echtgenote en kinderen één gezinscel vormde in het herkomstland en dat zij dit met verschillende stukken heeft aangetoond.

Zij betoogt dat hoewel uit de door haar voorgelegde stukken ontegensprekelijk blijkt dat zij wel degelijk deel uitmaakte van het gezin voorafgaand aan de komst naar België, betreffende deze overgelegde stukken geen motivering terug te vinden is.

3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij voor haar komst naar België en haar eerste aanvraag tot gezinshereniging van 4 oktober 2022, in Spanje samenwoonde met de gezinsleden van de referentiepersoon, met name diens echtgenote en kinderen, aldus de schoondochter en kleinkinderen van de verzoekende partij. Minstens wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom dit niet zou blijken uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

Waar de verwerende partij in haar verweernota zou menen dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat zij na het vertrek van de referentiepersoon in 2019 bij het gezin van de referentiepersoon gebleven is in Spanje, gaat zij voorbij aan het voormelde voorgelegde bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, minstens verduidelijkt zij in de verweernota niet waarom dit document – en/of de overige voorgelegde documenten – niet zou(den) kunnen bewijzen dat de verzoekende partij na het vertrek van de referentiepersoon in 2019 bij het gezin van de referentiepersoon is blijven wonen in Spanje.

Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins heeft gesteld dat zij samen met het gezin van de referentiepersoon naar België is gekomen, wijst de Raad erop dat het feit dat het gezin van de referentiepersoon pas op 21 juni 2023 een aanvraag gezinshereniging indiende terwijl de verzoekende partij dit reeds deed op 4 oktober 2022 en zij toen reeds op het grondgebied verbleef, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij voor haar komst naar België volgens de voorgelegde stukken bij het gezin van de referentiepersoon in Spanje inwoonde, minstens in de bestreden beslissing niet kan gelezen worden waarom dit niet zou blijken uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

3.9. Hoewel er *in casu* geen sprake is van een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de verzoekende partij en de referentiepersoon, kan *in casu* niet worden uitgesloten dat, omwille van het feit dat ook het gezin van de referentiepersoon niet langer in dat herkomstland verblijft doch in België, het recht op vrij verkeer van de Unieburger-referentiepersoon heden beïnvloed of bemoeilijkt zou worden doordat de verzoekende partij in haar voorgehouden hoedanigheid van “*andere familieleden*”, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, hem niet kan vervoegen in het gastland, België.

Immers is de verzoekende partij, moeder van de referentiepersoon, onmiddellijk na het overlijden van haar echtgenoot op 11 februari 2018 naar Spanje gereisd alwaar zij een verblijfskaart verkreeg en ingeschreven werd op 26 februari 2018 op het adres van de referentiepersoon. Aldus woonde de Unieburger-referentiepersoon samen met de verzoekende partij in Spanje en kon hij zich in 2019 in België vestigen zonder dat het op dat ogenblik noodzakelijk was zich te laten vergezellen door zijn moeder, de verzoekende partij, daar zij kon blijven samenwonen met zijn vrouw en kinderen in Spanje, minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom dit niet zou kunnen blijken uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken. Echter – hoewel hun huidige verblijfsstatus in België de Raad onbekend is – verblijven heden ook de echtgenote en kinderen van de referentiepersoon in België.

Niettegenstaande de referentiepersoon al drie jaar voorafgaand de komst van de verzoekende partij in het Rijk verblijft, dient *in casu* te worden nagegaan of de Unieburger-referentiepersoon, omdat de verzoekende partij het verblijf geweigerd wordt in België en zij zich niet opnieuw bij het gezin van de referentiepersoon kan vestigen in Spanje daar ook deze gezinsleden zich heden in België bevinden, zich genoodzaakt ziet zich met zijn gezin opnieuw in Spanje te vestigen, alwaar de verzoekende partij wel een verblijfskaart had.

3.10. De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom *in casu* uit de voorgelegde stukken niet zou blijken dat er sprake is van een relatie van afhankelijkheid die gebaseerd is op een nauwe en duurzame persoonlijke band tussen de Unieburger en de verzoekende partij, zijn moeder, die ontstaan is in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudig tijdelijk samenwonen om praktische redenen, noch waarom niettegenstaande de verzoekende partij niet langer zou kunnen wonen bij de Unieburger en/of zijn gezin, dit geen hindernis vormt en het recht op vrij verkeer van de Unieburger-referentiepersoon heden niet beïnvloedt of bemoeilijkt.

3.11. Behoudens het betoog “*Verzoekster geeft per verzoekschrift aan dat zij na vertrek van de referentiepersoon in 2019 bij het gezin van de referentiepersoon gebleven is in Spanje en samen naar België zijn gekomen. Hiervan legt verzoekster geen bewijzen voor en wordt overigens tegengesproken door de stukken van het dossier. Immers, verzoekster deed reeds een eerste aanvraag gezinshereniging op 04.10.2022, waaruit volgt dat zij toen reeds op het grondgebied was, terwijl de gezinsleden van de referentiepersoon dit deden op 21.06.2023.*”, waarop *supra* reeds werd ingegaan, gaat de verwerende partij in haar verweernota niet in op de kritiek van de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punt 3.2.

3.12. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER